

Be van havazva a templom, be van havazva a kertje,
be van havazva a fészér, a romos udvar is be van havazva.
Nyáron a pitypangbibékkal volt telehavazva,
leheletfinom háló feszült az elvadult pázsitra,
most már tényleg be van havazva, most már tényleg be van havazva.

Nem lökött neki a falnak, nem préselt hozzá a dróthoz,
kertvárosi vasszűz, nyomornegyed-kaloda,
csak a fal a tanú, meg a drót meg a fészér mellett
a csenevész eperfa, de azok is be vannak havazva,
mind be vannak havazva.

Az egész kert be van havazva, nem lesz ma itt több fogócska,
a város is be van havazva, mind be vagyunk havazva.
Ez az igazi bújócska, hunyó nincs,
csak fel-felpislogó ablakban az ádáz kislámpa,
ne mondjuk el otthon, csak kullogjunk haza,
de nem lehet, be vagyunk havazva,
mire mind megfagytunk,
az állomás mellett a rozsdás vasszörnyön
gubbaszt egy odatévedt macska,
kotlik a semmin, a jeget kiolvasztja.

Lanczkor Gábor

Kézikasza

Kaszálás közben
a présház alatt,
a telek aljában
megpihentem egy fél percre,
és a Tói-hegy erdős vonulatára tévedt a szemem
egy csertölgy és egy körtefa között,
és rögtön éreztem, félreérthetetlenül,
hogy ez a tekintet nem az enyém,
hanem a földből következik,
a területből,
amit kaszállok.

— — —

Föld tapadt a kezünkhöz,
nem vér. Víz mosta le.

Föld tapadt a kezünkhöz,
 nem vér.
 Vagy vér:
 majdnem mindig a sajátunk.
 Víz mosta le.
 Föld tapadt a kezünkhöz,
 nem vér.
 Vagy vér;
 nem a sajátunk.
 Víz mosta le.

Szőke Tisza

Lengyel Zoltánnak

Ahogy közelebb értem a roncshoz,
 lelassítottam,
 meg is álltam biciklimmel
 az árvízi töltésen.
 Ekképp festett nyolc-tíz éve,
 közvetlenül az elsüllyedése előtt is
 a kikötőből
 partfalának dőlve a hajó:
 feltá-
 madásra váró
 steampunk
Argo Navis.
 2012–13 havas telén
 ['12-ben született Lulu;
 minden nap a mellkasomra kötöttem azon a télen,
 két szoptatás között felfedezőkként jártuk kettesben
 a balatonhenyei határt]
 süppedt bele
 a tápéi kikötőből iszapjába
 a reccsenő jégtábláktól
 léket kapott
Szőke Tisza.
 Kiterjedt földmunkák
 zajlottak itt tavaly ősszel:
 széles sólyát ástak a markolók
 a kikötőből végébe,
 a kitermelt földet

két roppant halomba hordták.
Kivontatták a vízből a roncsot.
Ez volt a nappali kép.
Széles sólyát ástak,
két roppant halomba hordták
éjjelente a kitermelt földet
a kubikusok. Ha veszélyt észleltek,
fölszívódtak, mint a patkányok.

— — —

Kaleta Gáborról kell most beszélnem.
A *Szóke Tiszáról* akartam beszélni,
a valaha volt legnagyobb magyar gőzhajóról.
Limai magyar nagykövetként
19 ezer képfájlt hozott fel magának
a *darkweb* víz alatti világából.
Kevés, odalenn is kevés
a legtöbb emberhez
hasonlóan vegyesen
táplálkozó állat.
Mit se tudhatott az ember-ős
a bölénypúpról, míg gyűjtögetett csak.
Az ölésről se sokat.
És így a halálról se.
Ha Kaleta Gábort
kivégeznék, nem azért
történne, hogy bárki elfogyassza
a combját. Hanem hogy térjen meg
hite szerint
a pokolba.
Kaleta Gábor
mélyen vallásos ember.
A gőzhajó 1917-ben készült el
a Ganz-Mávag újpesti gyárában,
és az utolsó magyar király,
IV. Károly nevét kapta.
Többször átkeresztelték,
míg átkerült a Dunáról
a tápai kikötőből
lágyszapjába
a *Szóke Tisza*.
Nincs párhuzam,
a vontatott párhuzamosok,
mint vonatsínek a pusztában,
összetartanak.